

Karád, 1979. okt. 24-én. - Típszics Imre szül. 1906.

A Bolygó zsidó, Asvérus

Asvérus gazdag zsidó volt. Asztán Jézus leűt a háza előtt a padra, -akkor lócának monták. Akkor ű elkergette Jézust. Akkor Jézus megátgkozta, hogy bojongjon élete fojtáig, hogy meg ne hajjon. Próbát meghalni, mer vót a farkasokná, medvékné, vót a zoroszlányokná, de nem tudott meghalni. Ezt ő maga meséte, mer egy szakaszba vótam vele katona Kaposváron. Ezt Silmon Vilmosnak hitták³⁷-be hívtak be minket, mint hadbelieket, standbeli katonákat. Elkezdett p^rdukányi több műveleteket: elaltatott, meg mikor mentünk a gyakorlótérre, osztán vizet produkát elejbénk, oszt azon köllött nekünk körösztülmennyi, s tiszta szárazon körösztülmöntünk a vizen. Őtet húzkották-vonkották a zászlóajjho, meg az ezredhő, osztán azótte nem találkoztam vele. Egyszer elaltatta a Vadász Döncit, hadnagy vót³ a Vadász péknek a fija. Ő Ödön vót, azt elaltatta, mink meg csinyátunk, amit akartunk. Ő nem monta, hogy ő a bolygó zsidó, ezt én következtettem ki abbú, hogy az anyám óvasta nekem arégi történetet. Mer ha a farkasoktú, az oroszlányoktú, meg a medvéktú megszabadút, az már csak ijjenféle lehetett. Ezt én a magam eszem^m fedeztem föl... Egyszer, aszongya-, gyerekek most ingyér borotválkosztok. Mikor leűt a borbéj keze alá, elősször beszűrt az arcába egy gombostűt. Aszongya a borbélynak, ugy borotvájjon meg, hogy meg ne vérezzen- mert akkor az egész szakaszt ingyen kell borotválni. Fenyi a borotvát, sercen a borotva, megint fenyi, megint sercen, mert a tüben a hab alatt megakadt. Akkor ű kihuzza a szájából a tűt. Mikor a borbéj lehuzta a habot, akkor gyűttá vér. Meg is borotvata az egész szakaszt ingyér... Egyszer, mikor gyakorútunk, összekuporodott, hogy a lába között vót a feje, nyakába vót a lába és ugy bukfencezett a földön... Ő maga is vót az oroszlányok között, medvék között, őtet össze-vissza cafrangóták a medvék, meg a zoroszlányok, s én ebbü tételeztem azt, hogy ő az rökké bojgó zsidó, akin semmi se fog.

/az adatközlő egy analfabéta, aki anyjától hallotta az Örökkévaló zsidó mondáját, tehát az elején elmondott tényleges felklórváltozatot ő nem olvasta. Erdekes -ha nem is legértékesebb- az, hogy egy volt szellér-oselád a maga szubjektív élményei kapcsán, miként asszociálja az egykori legendaanyagot a valós történeti jelenségekkel. Ha naiv is tévhite, de hirtelen tanúj^l lehettem egy improvizált legendateremtő, aktualaizált folyamatnak. Egy kicsit hasonlít ahhoz a nép körében gyakori-különösen régente fellelhető-alkotásmódnak, hogy miként születnek a legkülönbözőbb műfajok tén is a variánsok, jobb-rosszab változatok. Ezt a történetet azért is tartottam érdekesnek a feljegyzésre, mert ő ezt nagyon komolyan hitte is, és ritka eset a régebbi feljegyzések között is, hogy személyes találkozást ír le a Bolygó zsidóval/azt hiszem Olaszországból van hasonló eset?/.

Varga Lajos irásának utolsó részében Pilátus halála c. verses feldolgozás olvasható, melyből auon rész idézünk sak, mely kísértetiesen hasonlít előző fűjezetében megírt Bolygó zsidó történetének néhány motivumához. Mig amott az átok fogantja érvényesül, emitt állandóan kísért Krisztus szeme, ami nem hagyja nyudodni a hamis bíró lelkiismereteét.

.....
Csak legalább ez az izsonyu nyitott szem,
Ne nézne rám és ne követné hÉzÉsem,
De ez üldöz engem, oh mi lesz végzetem,
Hol fog véget érni szomorú életem.

Ily gondola októl kinezva, emésztve
Elérkezett egy magas sziklahegy tövébe,
És meglátta, hogy a kőszikla lábánál,
Egy csöndes kis hajlék magában némán áll.

.....
El áradt testemnek pihenét keresek,
Messze földön n vagyok, itt már nem ismernek.

.....
Mert te parancsoltad, oh bűnös Pilátus,
Hát te nem ismeresz rrám? én vagyok Longénus.

.....
Elhagyja Pilátus remegve a házat,
S megyen, hol a sziklák, a felhőkbe hágnak,
S fent a sziklabérczen a magasban megáll,
Mély tenger háborog a szikla lábánál.

.....
Zug, mint Pilátusnak lekiismerése,
Kik kétségbeesve nézést a mélységbe.

.....
Beszélne tovább is béke angyala,
De elnémitá azt a sátán vad hangja.

Nem nyersz bocsánatot-igy zúgott a démon,
Pilátus megszédül a kőszikla ormon.
Nézd csak hogy nyujtjam ki a tenger hullámkarját,
Csakmott leheted vel lelkednek nyugalmát.

.....
És e gondolatot szörnyü, tett követte,
Magát a háborgó örvénybe vetette.

.....
Itt van a dúsdazdag, ki Lázárt kelüzte,
Mellelte lesz helyed a lobogó tűzbe.....

Szűz Mária Baléke

Irta: Varga Lejos, Jászárokszálláson. - /3. rakt. /
Az Egri Nyomda Részvénytársaságnál.

Tartalom:

Szűz Mária születése. Az angyali menyegző vagy: Sz. Mária eljegyzése.
Csoda-történet szűz Mária jegygyűrűjéről vagy: Az oltár-szentség-
telenítő királyné büntetése. I. A szent család futása, II. A gyürü
csodálatos megtalálása, III. Az oltárszentség telenítő királyné
büntetése - A dicsőséges halál vagy: Szűz Mária elalvása és fel-
ébredése. - A cedrusfa eredete, vagy: Hol termett azon fa, melyből
Jézus keresztje készült. - Ahasvérus, vagy: A Jézus általmegátko-
zott örökké élő zsidó - Pilátus halála.

Ahasvérus v. a Jézus által mehátkozott örökké élő zsidó.

I.

Hurocolják már Jézust a halálra,
Vállait nyomja a váltság fája,
Ezer éjbel van már rakva testek,
Elborítja a szent vér tengere.

Vaskorbácsok zápor csapásától
Uj sebeitől friss vérpatak csordul,
Ellenkeztje a nagy keresztm terhe,
Erőtlenül roskad le a földre.

De szörnyű korbácsok ütési,
A továbbmenésre kényszeríti.
És az, ki már félig meg van halva,
Oly teherrel ugyan hogy haladna.

Ahasvér házánál volt egy kőpad,
A Megváltó e kőpadra roskad,
Hogy egy kissé magát kipihenje,
A keresztifát vinni kell még messze.

De Ahasvér a házból most kilép,
S szitkozódva felemelé kezét,
És Jézusra csapásokat mére,
És cáromló szó jön a nyelvére.

Távozz, mert itt nem szabad pihened,
Ne szentségtelenítsd meg e helyet,
Mert én igazhitű zsidó vagyok,
Látrok számára helyet nem tartok.

Ujra felkelt Jézus a kereszttel,
Ránéz a zsidóra könnyes szemmel,

Testét százezer fájdalom tépi,
S ily szavakra nyílnak meg ájkai:
Menj hát te is, hogy ha nincsen szived,
És üldözzön lelkiismereted,
Kerüld meg ezerszer a világot,
De benne sehol ne találj nyugtot.
Ne halhass meg, míg a végítálet
Számadásra nem vonja lekedet,
Igy szól Jézus keseredett szívvél,
És ment tovább a sulyos kereszttel.

II.

Vad szélvész tombola jegestenger felett,
A dermesztő hodeg pusztit mindeneket,
A jégtorlaszok közt egy emberi alak,
Feldúlt, sápadt arczczal észak felé halad.

Fedetlen fején az őszülő fürtöket,
Kitépni akarja a dúló fürgeteg,
Majd odasújtaja őt egy jégtorlasz mellé,
Ugy, hogy a kiömlő vér pirosra festé.

Mint a vihar, úgy zúg egy rémes kiáltás,
Oly szörnyü volt az, mint vadállat ordítás,
Oh én boldogtalan! nem bírok meghalni,
Átok nyomja lelkem, örökké kell élni.

A dermesztő hideg véremet fagyasztja,
Testemet ezer kín s fájdalom borítja,
Nincs gyötteleme a mely ne tépné lelkemet,
S e szörnyü kínok közt meghalni nem lehet.

Majd felhág e jégszirt magas tetejére,
És onnan a zajgó tengernek ölébe,
Leugrott, de őt a tenger vad hulláma,
Kebeléből messze, messze kidobálta.

Csak véres hustömeg volt már egész teste,
Még sem szállhatott ki a lélek belőle,
Nem talált magának sehol sem nyughelyet,
Üzte, hajtotta a vad lelkiismeret.

Elment, felkereste a csaták mezejét,
A hol nem kimélik az ember életét,
És ott vakmerőn nyilzapor elé állt,
De ott sem lálte meg a jótévő halált.

A tüzhányó hegynek forrong a belseje,
Izzó tüztenger forr mélységes keblébe,

És ennek mászta meg égbenyúló ormát,
S annak mélységébe vetette le magát.

Kénköves láng csap fel a hegynek gyomrából,
Tűzfolyam ömlik ki rémitő torkából,
Egy kiáltás hangzik a füstfelhő felett,
Iszonyú kín! s mégis meghalni nem lehet.

Majd az iszonyú kij Ázsiába hajtja,
Hol borzasztón dúl a dögvészes kolera.
Rahályos levegő borítja a földet,
Ahasvér odamegy keresni nyughelyet.

A pusztító mirigy testét átjárja,
Jaj, de a szörnyü kín nem fordul halálra,
Még a pokolban sincs-szól-ilyen fájdalom,
És mégis élenem kell, nem lehet meghalnom,

Rengeted őserdők, -ember sose járja,
A vadállatoknak ordító tanyája,
Párducz és leppard, tigris és oroszlán,
Rémes hangja hallik az erdők homályán.

Odamegy hasvér és rohan közéjük,
Sulyos botütéssel ingerli fel őket,
S avadak iszonyú dühvel megrohanják,
És a szerencsétlent összemarczangolják.

Még csontja is látszik, úgy össze van verve,
Rongyczafatokban függ mindenfelé teste,
De nincs menekülés! nem lehet meghalni,
Mert így szólt az átok! Örökké kell élni.

És ez így tart már majd kétezer év óta,
És hogy még mindig tart, a jó Isten tudja,
Nincsen egy csepp nyugta sem éjjel, sem nappal,
Örökké futni kell szörnyü kinjaival,
A miért nyughelyet nem adott Jézusnak,
Ilyen sorsa lett a bolygó Ahasvérnak.

A házaló zsidó.

Énekes vig magánjelenet.-Irta Bakonyi István.

8-ik kiadás/Utánnomás fentartatik/.

Budapest, 1891. Nyomatott Bartalits Imrénél/Eszterházy -ucza 12/
/egy képen un.handlé-zsidó tarisznyával, fején sapkaszerű viselet/

Békezdő ének.

I.

"sidó:/bejő sipolva/ "andlé,/sipol/Handlé!

A mai világban most mindenki handlérozik,

ácsinyben úgy, mint nagyban, csak pénzért üzérkedik.

A mai világ jelszava "művészet és ipar".

Mert aki most nem handléroz, az tönkre jut hamar.

II.

Szidó:/sipol/ Handlé/sipol/Handlé!

Azért a diplomatak csak nagyban handléroznak,

vagy jó cserét, vagy mindjárt ausverkaufot csinálnak,

Beust a kancellárságot cserélte Lononért, a rossz időjárásban?

Andrásy meg a párdubórt az aranyos frakkért, hát mi esik most?

Handlé, Handlé! Hát ne dos e időjárás! Hát meg a pénzviszonyok?!

Jozsefet eladták Próze-érjeli harminoz ezüst pénzben. An tess a mos-

A mai világban kérem minden ember handléroz. A diplomata handléroz,

az ügyvédes handléroz, a redacteuos handléroz, kis és nagykeres-

kedő handléroz. Hát mért ne handlérozhatnék én? -Hát mért ne lenne

nekem is egy kis manufakturenwaaren-geschäftem kis nürnbergi a

potékécskákka összekeverve? a kik olcsóbban is eladnának ben-

A különbség csak az, hogy azok nagy-, én kicsinybe; az egyik egy-,

mások kétféleképpen handléroz. Na, de hiszen kérem: kája vissza-

pillantott és sórnyá változott. Gott der gerecht! Ha a mai

világban minden I. sacny, a ki egy gavallór után visszakaosint-

Hát már miért is volna szégyen a handlérozás? -kérdem én - Mikor

én csak pipakupakokat, ócska nadrágot, rossz kalapot és más oly

aprólékost adogatok el. Hát nem vagyok én különb ember, mint az eig. Nül

olyan követválasztó vagy diplomata, a ki saját lelkiismeretét, meg-

meggyőződését bocsájtja áruba? azt mondja: "Alá szolgálja, jó reg-

Hár nem sokkal szebb, ha én csak holmi ócska ágytollat cse-mit mel-

rélgetek és adok el minthha valaki olyan tollat ad el a mivelna, ha

irnak? - edig olyanok is vannak. or beszéltek egymással, már meg van

Csak az a baj, hogy én csak ilyen kicsinybe: zwirn, band, per-

talach, füzötü, varrótü, gombostü, hajkefe, fogkefe, sárkefe, s más

ilyen aprólékossal g'schäftelek; hát engem lenéznek. mert, kérem

az ember már olyan, ha egynél, melynek az isten egy kicsinyt felviszi a dolgát, hát mindjárt oly nagy gezeereszt csinál.

Ének.

Egyik ember a másikat lenézi,

Minden mást ócsárol, csak magát dicséri;

Pedig mindegyiknek szemében a szálka,

Magyjon békét másnak, magáét piszkálja.

Ólom-tíz-kajczáros fabrikánst megcsipik,

Tudom a hüvösre teszik majd egy kicsit.

De ha egész erdő el is g'schütteltetett,

Hiába járdezed, nem tudják, hová lett.

Próza. Azért hát csak nagyban kell g'scgteltetni.

Egyik nemzet a másik jogát bántja,

Azért nincsen rajtunk az Isten áldása.

Kesereg a lelkem, a szemem meg könyez,

Csak az vigasztal: hogy majd csak másképen lesz!

Próza.

No jai! hát mivel is vigasztalnám magam ebben a rossz időjárásban?

Hajdanában legalább esett a pusztában manna, hát mi esik most?

Viz, csupa viz. Hast me dos e időjárás! Hát meg a pénzviszonyok?!

József eladták testvérjei harmincz ezüst pénzen. Az tesz a mos-

Detani pénz szerint/számol/ 3-mal 6 ist 18, 3-mal 7 ist 21.- Az

atesz a mostani pénz szerint, az ágiót is beleszámítva: drei Gulden

/15 Kreuzer österreichische Währung.

Vannak nekünk testvéreink -/az Isten szemükre ne vesse/- a

horvát és ráczi atyafiak közt, a kik olcsóbban is eladnának ben-

nünket, de talán még ránk is fizetnének.

Lóth mikor kijött Sodomából, hát az ifiasszonykája vissza-

pillantott és sóbálvánnyá változott. Gott der gerechte! Ha a mai

világban minden asszony, a ki egy gavallér után visszakacsint-

sóbálvánnyá változnék, akkor már régen az egész világ nem volna

egyéb, mint egy nagy "Salzmagazin".

Korona. Jákóbnak kellett Ráchelért szolgálni lábánál tíz esztendeig. Nü!

Utaztán elég idő, hogy az ember a házasság veszedelmes voltát meg-

gondolja. Most? Ha egy gavallér azt mondja: "Alá szolgálja, jó reg-

sorgelt kívánok kisasszony", mindjárt azt felelik rá: "Schmüsen Sie mit mein

Thatele", tessék kérem a papával beszélni". Sokszor még jó volna, ha

azt mondanák!. De alig egy párszor beszéltek egymással, már meg van

az egyzség. Akkor aztán csak egy este egy batár előperdül, a kis-

Csak fizetés a vége.

asszony leperdül, a batárba belperdül, aztán a batár is elperdül.
Másnap aztán az egész város beszéli, hogy ez meg ez a kisasszony még
azzal meg azzal a gavallérral az éjszaka perdü. arcképeiből is alig
Mózes szekirozta hajdanában Fáraót tizféle csapással. Most csak
egy van: az adó? az maga több száz csapásnál. -Nü ja! De hát miből
lehetne máskén kimagyarázni a gleichberechtigungot. Az egész gleich-
berechtigung csak az, hogy: Heute zachlihh, morgen zahls dü! Fizetni
mindenkinek egyformán kell, azaz, hogy: dehoggy egyformán; egyiknek töb-
bet mint a másiknak. Akármerre nézek, mindenütt csak fizetni kell.
Ha születik az ember fizetnie kell; ha megházasodik, fizetnie kell;
ha meghal, fizetnie kell. Akármerre nézünk, mindenütt csak fizetni kell.
az erkölcsök; Ének. ha valaki kontraktust akar csinálni, hát leg -
Altár merre nézek széjjel a világon, et nem a kezét, karját, hanem a
Minden dolognak csak egy végét látom, hogy milyen siralmas állapot ez,
Ez csupán a lényeg, a többi csak semmi, nevén nevezni a gyermeket.
Érzelem, művészet mind egyre megy ki, art die Welt". Magyarul ez annyit
Zarnokság, alkotmány, háború vagy béke, világot élünk", pedig igazán mondva
/Denique mindennek fizetés a vége/. lehet venni lelkiismeretet, pénzért
Csak fizetés a vége. ber, pénzért lehet venni író. Hát veheti-e valaki
haragszik a mama, odahaza zsémbel, módja szerint meggazdagodni akarok?
Vájjmit csináljunk a haragos nyevvel? ipatió, a mig nem lehet Pesten
Mámaleben galambom ez semmitsem használ,
De uj ruhát veszek, holnap Kuzmíknál,
Na rre aztán elcsillapszik végre.
/Denique mindennek fizetés a vége/
Ott Csak fizetés a vége, szedni,
Öreg ur utazik pestre egy vagonban,
Idegen nővel, ketten vannak ottan, niába,
Öreg ur kurizál, a dáma rá borul, -kbal
De utközben nagysám kiszáll a vagonbul,
Öreg ur tárczáját keresi, -jaj vége!
/Denique mindennek fizetés a vége.
Ha má Csak fizetés a vége, lehet. /Elmegy/
Koronázást nézni jön fel a vidéki,
Utra magyar dohány jó volna néki, -lone,
%Ej már jó világ van"! rak is a táskába,
Sorompónál finánc a jámbort künn várja.
A dihányt ott leli táská fenekébe"-
Jöna stróf - mindennek fizetés a vége, ingolja,
/Denoque mindennek fizetés a vége, kolja,
Pedig Csak fizetés a vége. bejutni
Még most nem szeretnék; jobb lesz hát hallgatni.

Próza .

Csak a civilizációt illetőleg tettünk örvendetes haladást. Eddig még mindig azon sopánkodtunk, hogy "Nagy jobbaink" arczképeiből is alig birtunk egy-kettőt. Most? már a jelesebb állami méneket is lefestjük olajba. De igen. A hatvan forint évpénzen éhenholt néptanítókat pedig kitömetjük, vagy spiritusba tesszük, hogy fönmaradjanak az utókor számára összehasonlításul, hogy a 19-ik században Magyarországon mi volt jobb lenni - komfortáblis ló vagy néptanító?

Láttam a multjor egy képet is, - igen barbár tárgyú kép. Ott Álmos a hét vezérrel úgy csinálják a kontraktust, hogy a kezüket kiszárják s a vért kieresztik. Brr! Most már sokkal szelidebbek az erkölcsök; - most ha valaki kontraktust akar csinálni, hát legelőbb is stemplit kell rá venni; most nem a kezét, karját, hanem a pénzt kell kiszurni/fizetést mutat/. Hogy milyen siralmas állapot ez, mutaja az is, hogy az emberek restellik nevén nevezni a gyermeket. Németül úgy mondják, hogy: "Geld regiert die Welt". Magyarul ez annyit tesz szabad fordításban, hogy: "Pénzvilágot élünk", pedig igazán mondva olyan világot élünk, amelyben pénzért lehet venni lelkiismeretet, pénzért lehet akárki nemes ember, pénzért lehet venni irót. Hát vehezi-e valaki rossz néven tőlem: ha én is magam módja szerint meggazdagodni akarok? Nü ja! Hát mit ér nekem az egész emancipáció, a mig nem lehet Festen virilis.

Azért hát: Ének.

Majd elmegyek én nemsokára,
Ha máshová nem - Soroksárra;
Ott fogok én majd rongyot szedni,
Azzal lehet jól geschäftelni.
Ringyot-rongyot, kenderkóczot, mert hiába,
Azért fizetnek jól most a fabrikákba!
A szegény ember csak így élhet,
Ha már banknótát nem préselhet,
hep, hep, hep, hep!

Ha már banknótát nem préselhet./Elmegy/

Ha kihivják: Couplet.

Na ja, freilich, hogy csak az kellene,
Az ember sokat énekelhetne.
Aber mindig a háta mögé kell ám nézni,
Hogy nincs-e ott vagy két köpenyesi.
Mert ha mi a szivén van, azt most kiszingolja,
A fogdmeg mindjárt a gallérját markolja,
Pedig a váczi konviktusba bejutni
Még most nem szeretnék; jobb lesz hát hallgatni.

/ha ismét kihivják, az előbbi daltalpra/

Na ja, feilich, hogy ha csak az kellenék,
 Reggeleig is énekelhetnék;
 Aber holnapra is kell ám gondoskodni,
 mert hát a viczből ki találunk majd fogyni,
 Pedig mily szégyen lesz, hogy ha kinevetnek
 Ahopszaszát éneklő német Sängereknak
 Azért csak tesék hát holnap is előnni,
 Fog a házaló több viczczet is mondani.

Kicsinyben úgy, mint nagyban, csak pénzért üzérkedik.

A mai világvége/ szava "szívózat és ipar".

Hát aki most nem handléroz, az tünkre jut hamar.

II.

Szidós/sipol/ Handlér/sipol/Handlér!

Azért a diplomata csak nagyban handléroznak.

Vagy jó esarét, vagy mindjárt ausverkaufot csinálnak,

És azt a kancellárádgot cserélte Lenonórt. a rossz időjárásból

Andrágy meg a párdubórt az aranyos fakkórt. Hát ki esik most?

Handlér, Handlér! Hát meg az a kisiparosok meg a pénztárosok!

Próza-... a handlérozást meg a pénz...

A mai világban kérem minden ember handléroz. A diplomata handléroz,

az ügyvéd handléroz, a radesteuroz handléroz, kis és nagykeres-

kedő handléroz. Hát miért ne handlérozhatnék én? - Hát miért ne lenne

neken is egy kis manufakturenwaaren-geschäftem kis nürnbergi

postaköcsökkel ücsökeverve?

A különbség csak az, hogy azok nagy-, én kicsinybe; az egyik egy-,

mások kétféleképpen handléroz. Na, de hiszen kérem,

én csak pipakapokot, ócska nadrágot, rossz kalapot és más oly

aprólékoszt adogatok el. Hát nem vagyok én különb ember, mint az igy.

Hát már miért is volna szégyen a handlérozás? - kérem én - mikor

én csak pipakapokot, ócska nadrágot, rossz kalapot és más oly

aprólékoszt adogatok el. Hát nem vagyok én különb ember, mint az igy.

olyan követvánsztó vagy diplomata, a ki saját lelkiismeretét,

magyvőzödését bocsájtja árba?

Hát nem sokkal szebb, ha én csak holmin ócska úgylólat ese-

rőlgetek és adok el minthha valaki olyan tollat ad el a mivel a, ha

irnak? - edig olyanok is vannak.

Csak az a baj, hogy én csak ilyen kicsinybe; zwirn, band, per-

telek, fűszér, varró, gombostű, hajkefe, fogkefe, sárkefe, s más

ilyen aprólékoszal g'schäftelek; hát engem lenésnek. Hát kérem